

Aar efter Loven af 1911 gik meget smaat med Oprettelse af en saadan Kontrol i Kommunerne. Men efterhaanden som de unge Dyrlæger kom ud, og mange af de ældre Dyrlæger supplerede deres Uddannelse med et eller flere Kursus i Kødkontrol, blev der et kvalificeret Dyrlægematiale, og saa voksede den Række af § 2-Kommuner frem, som vi nu har, og som Ministeren i sine Bemærkninger til Lovforslaget ansætter til 271. Jeg vil hævde, at disse § 2-Kommuner udover Landet har bidraget til at højne Kødhygiejnen herhjemme ganske betydeligt, og at det Arbejde, Dyrlægerne ude omkring i § 2-Kommunerne har udført, har været og er af en saadan Art, at det ikke fortjener en almindelig Kritik. Der findes selvfølgelig braadne Kar i alle Lande, og der har ogsaa været Tilfælde i § 2-Kommunerne, hvor en Dyrlæge har udført sin Gerning saaledes, at den med Rette kan kritiseres. Men jeg vil mene, at det maa være den overordnede Inspektions Sag at paatale sligt og eventuelt drage den paagældende Dyrlæge, der har forset sig, til Ansvar. Jeg vil for mit Vedkommende ikke være med til og kan retfærdigvis heller ikke være med til ud fra enkelte Tilfælde at fælde en Dom over en hel Række Mennesker, som udfører deres Arbejde samvittighedsfuldt og dygtigt. Og man kan endnu mindre paa et saadant Grundlag dømme et Princip, og hvis den højtærede Minister virkelig tror, at man aldrig har fundet et eller andet uheldigt Forhold hos Dyrlæger, der er beskæftigede med § 1-Kontrol, vil jeg i alt Fald være i Stand til privat at bibringe den højtærede Minister en anden Opfattelse. For øvrigt kunde det være, at denne Opfattelse kunde blive bibragt den højtærede Minister af Ministerens Partifælle, Socialdemokratiets ærede Ordfører, i denne Sag. Naar jeg siger, at jeg kun vil sige det til Ministeren privat, er det, fordi jeg ikke har i Sinde at kritisere § 1-Kontrollen. Der er nemlig ikke nogen som helst Anledning dertil, og derfor er det ikke Stedet fra denne Talerstol at fremdrage saadanne Tilfælde.

Den højtærede Minister siger med Hensyn til § 1-Kontrollen Spalte 5010: „Det kan nemlig ikke nægtes, at den første Kategori af Kødkontrol, jeg har nævnt, er den bedste“ — det vil altsaa sige Kontrollen i

§ 1-Kommuner. Meget fornuftigt tilføjer den højtærede Minister umiddelbart efter, at der dog muligvis er nogle, der vil tvivle om Rigtigheden herat, og jeg melder mig, højtærede Minister, som en af Tvivlerne. Men medens Ministeren mener, at man ved at overtænke Sagen nærmere vil naa til Ministerens Opfattelse, saa tror jeg, at hvis den højtærede Minister vil gaa et Skridt videre og ikke nøjes med at overtænke Sagen, men vil tænke Sagen virkelig til Bunds, vil Ministeren komme til det rigtige Resultat, der er det, at den ene Form for Kontrol i Virkeligheden i sanitær og hygiejnisk Henseende er den anden nogenlunde jævnbyrdig.

Den højtærede Minister fremhæver videre paa samme Spalte, at det „maa være en Fordel, at de Dyrlæger, der antages til at udføre denne Kontrol, er mere uafhængigt stillede end de, der tilkaldes at de enkelte Slagtere ude omkring, som selv skal betale dem“. Jeg forstaaer denne Udtalelse fra den højtærede Ministers Side saaledes, at han her stiller Forholdet i § 1-Kommuner op imod Forholdet i § 2-Kommuner, men det er ikke nogen korrekt Fremstilling af den højtærede Minister. Der er ikke Tale om, at den enkelte Slagter i § 2-Kommunerne tilkalder Dyrlægen. Ministeren maa jo vide, at enhver § 2-Dyrlæge er ansat af Landbrugsministeriet og virker med den Autoritet, som denne Ansættelse giver, og at Slagteren er forpligtet til at bruge den Dyrlæge, som er ham paabudt af Ministeriet, saa det er jo slet ikke et Tilfældighedernes Lunespil, der virker her. Ministeren ved jo ogsaa, at Betalingen er fastsat af Ministeriet, og hvad Rolle det kan spille i sanitær Henseende, om Dyrlægen i en § 2-Kommune faar sin at Ministeriet fastsatte Betaling af Slagteren direkte, eller om han, som i § 1-Kommunerne, maa henvende sig til det paagældende Slagtehus' Pengekasse, til hvilken Slagteren har erlagt Betalingen, det kan jeg for mit Vedkommende i alle Tilfælde ikke forstaa.

Saa taler Ministeren om dem, der sagligt set er de dygtigste, og Ministeren fremhæver naturligvis her, efter hele den Tendens, Ministeren har lagt i Forslaget, § 1-Dyrlægerne som de dygtigste. Jeg tror nu dog, at den højtærede Minister her i nogen Grad forveksler Rutine og Dygtighed. Det være